

[Finn Christensen.]

få udbytte af forhøjelsen af maksimum op til 106 kr., vil være folk med en ugeløn på 707 kr. Men, og det synes jeg er det vigtigste, det fremgår direkte af Arbejdsgiverforeningens lønstatistikker, at meget betydelige grupper, ikke mindst ufaglærte grupper her i landet, ligger under disse beløb. Såfremt der forekommer lønninger, og det gør der i stor udstrækning, på overenskomsternes minimumssatser — ca. 555 kr. pr. uge for mænd og ca. 515 kr. pr. uge for kvinder — så vil disse grupper alene få forhøjelse af deres dagpengesatser, hvis der sker en forhøjelse fra de 80 pct. til 90 pct. De vil intet have ud af, at maksimumssatsen flyttes fra de 67 kr. 50 øre til 106 kr. Jeg kan eksempelvis sige, at efter lovforslaget vil en mand i et sådant tilfælde i stedet for som i dag at oppebære sygeløn i en uge på 444 kr. oppebære en sygeløn på ca. 500 kr. pr. uge. Det anser jeg for en meget vigtig socialpolitisk linje i det forslag, der er fremsat.

Der tales så ofte i denne sal om at tilgodese de lavtlønnede, og nu kan de, der kommer efter mig, jo prøve på at leve op til også mange af de taler, de selv har holdt i denne forbindelse; det er jo ikke få gange, man her i salen har hørt de lavestlønnedes problemer berørt, og de har meget ofte været omtalt med meget stor sympati. Vi skal i denne forbindelse se, hvor meget man har at have denne sympati i.

Jeg kan også henvise til, at der med hævelsen af maksimumssatsen fra de 67 kr. 50 øre til 106 kr. vil være overensstemmelse med det forslag, som blev fremsat af arbejdsministeren i sidste uge vedrørende arbejdsløshedsdagpengesatsen, som for det første også ændres fra at være en 80 pct.s dækning til at være en 90 pct.s dækning og for det andet får den samme maksimumssats på 106 kr. Derved realiserer vi i virkeligheden noget af det, der har været centralt i den socialpolitiske diskussion igennem de senere år, og som også har fundet udtryk i socialreformkommissionens betænkning, nemlig at uanset hvilken social begivenhed der måtte være årsag til trangen, så burde det udløse den samme sikring, den samme dagpengeydelse. Det er præcis det, der sker her nu, for nu er der altså fremsat lovforslag, hvorigennem der skulle kunne bringes overensstemmelse mellem disse dagpengey-

delsler, således at uanset om der er tale om arbejdsløshed, sygdom, ulykke eller barsel, skulle man kunne få det samme beløb.

Jeg er fuldt opmærksom på, og det er vi i socialdemokratiet, at der endnu vil være væsentlige mangler ved det gældende dagpengesystem. Men jeg vil også gerne understrege, at det, vi gør i dag, det er sådan set bare at reparere på det system, vi har, indtil den endelige dagpengereform kan træde i kraft. Der er jo problemer, der står tilbage, som f. eks. løsningen af spørgsmålet vedrørende karensløstidene, som efter socialdemokratiets mening snarest bør afskaffes, både når det drejer sig om sygdom og arbejdsulykke, for at skabe en tilfredsstillende dækning ved korterevarende sygdomstilfælde. Det er imidlertid efter vores opfattelse rigtigt, at dette spørgsmål er så vanskeligt, at det først kan løses under den store dagpengereform.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne på socialdemokratiets vegne anbefale de foreliggende lovforslag til en hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Simonsen: De to lovforslag, vi her behandler, er jo på mange måder identiske med det forslag om forhøjelse af arbejdsløshedsforsikringen, som vi behandlede her i tinget i fredags, og derfor vil argumentation og stillingtagen selvfølgelig også ligge på linje med det, som vi fremførte under debatten på det tidspunkt.

I fremsættelsestalen henviser ministeren til, at man efter sygesikringsloven er forpligtet til i denne folketingssamling at fremsætte lovforslag om ændring af dagpengebeløb og -bidrag, såfremt gennemsnitslønnen har ændret sig væsentligt siden den regulering, som den tidligere regering gennemførte i 1969. Det er naturligvis korrekt, men jeg synes, det er væsentligt i denne forbindelse at få gjort opmærksom på, at forud for overenskomstforhandlingerne i 1971 meddelte KVR-regeringen, at der ikke ville blive tale om nogen forhøjelse af dagpengene i henhold til den bestemmelse, som jeg lige har nævnt her; og såfremt man mellem arbejdsmarkedets parter ønskede forbedringer, før man nåede frem til en dagpengereform i 1973, måtte man selv forhandle sig frem til det i de almindelige forhandlinger på arbejdsmarkedet. Det gjorde man imid-